

Móra Ferenc Harmatos zöld fűben

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/harmatos_zold_fuben)

Nyitra megyének kellős közepén van egy kis falu. De akkorka falu csak, hogyha a piaca közepén elmiákolja magát a bíró macskája, a legszélső viskóban is hideg rázza az egereket. El se tudja gondolni az ember, hogy ebben a szegény kis faluban hogy fért meg valamikor olyan nagy úr, mint Mátyás király.

Úgy volt az, hogy akkoriban nagyon gonosz világ járt a Felvidéken. Fagyos nyár, esős tél, száraz tavasz, éhhalál, nyomorúság az egész vármegyében. Hullott az ember, mint ősszel a légy, s fölhallatszott a nagy jajszó a király udvarába is.

Így esett aztán, hogy Mátyás király útra kerekedett, s bejárta kíséretével az ínséges tájakat. Vigasztalta, biztatgatta a föld népét, s nyújtotta a tanács mellé a kalácsot is. Nagy társzekerek hordták szét a piros búzát, a fehér lisztet, amilyent azon a tájon boldogabb világban se látott a szegény ember.

Áldotta is jótevőjét a nép, mint az Isten angyalát. Harangzúgás fogadta, amerre járt, s csókolgatták a köntöse szélét!

- Áldja meg az Isten a lába nyomát is!

A nyitrai kis faluban is minden ember kitódult a határra királyt fogadni. Ahogy kiugratott az erdőből aranycsótáros lovon egy aranydolmányos levente, akkora éljent kurjantott neki, hogy megreszketett bele az egész falu.

Pedig nem is a király volt az a bársonydolmányos, csak az inasa. A király gyalog jött, szürke köpönyegben. Csak akkor tudták meg a falusiak, hogy ez az igazi, mikor fölemelte karját, és odamutatott az országútra, ahol a búzás szekerek dübörögtek:

- Ez a tiétek!

Örömeben egyszerre térdre borult az egész falu a harmatos zöld fűben. Nem maradt ott talpon egyéb, csak a király meg egy szöszke siheder gyerek.

Rángatták is a suhancot előre-hátra.

- Térdre, Béni!

- Nagy úr ám ez, hékás!

- Tán gyökeret eresztett a lábad?

A kisbíró röstellte a legjobban, hogy ez a csúfság érte a falut. Nagy ijedten súgta oda a gyerekeknek:

- Mindjárt leütteti a király a fejedet, ha le nem térdelsz előtte.

Megzavarodott a gyerek, tekingetett előre-hátra, végig-végigsimogatta a térdén a nadrágot, de utoljára mégiscsak azt mondta:

- Nem lehet.

De ezt aztán olyan keményen kimondta, hogy meghallotta a király is. Odaállt a gyerek elé, és rászögezte szúrós szemét.

- Mit nem lehet, te gyerek?

A fiú állta a nézést, nagy fekete szemével bátran visszanézte a nagy urat.

- Az nem lehet, hogy én letérdeljek.

- Miért nem lehet az, te gyerek?

- Azért, mert az ünneplő nadrágom van rajtam, s csupa harmat lenne a térde a zöld fűben. Pedig édesszülém nagyon a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak rá, mint a két szememre, mert keservesen kereste a rávalót. Meg... meg...

De itt már úgy nyögött a gyerek, hogy a király meg nem állhatta szó nélkül.

- Mondjad csak, fiam, bátran, mondjad!

- Meg azt is mondta - sütötte le a fiúcska a szemét -, hogy ha elkeverem a nadrágot, bizony a király nem ad helyette másikat.

A király olyan jóízűt nevetett, hogy a könnye is kicsordult. Megsimogatta a gyerek lángra borult képét.

- Mi a neved, fiacskám?

- Birinkei Béni.

- Mi az édesanyád?

- Gyapjúnyíró özvegyasszony.

- No, fiam, Béni, tiszteltetem az édesszüledet, mondd meg neki, ezután majd én varratom neked a ruhát, amiért olyan szófogadó gyerek vagy.

A király szavának állt, s egész életében gondot viselt Birinkei Bénire.

Nagy úr lett belőle, címeres nemes, s olyan furcsa címer nem volt több az országban, amilyen az övé. Harmatos zöld fűbe mezítlábas parasztfiúcskát festett a címerfestő, ahogy a kezével a nadrágját simogatja.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/harmatos_zold_fuben)